

MEEDOGENLOOS
Sharpe & Skaye

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, februari 2018

© 2018 LetterRijn

Auteur: J. Sharpe & Melissa Skaye

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: LetterRijn

Ontwerp cover: Marijke van Leeuwen

Drukwerk: Grafistar B.V. Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

The logo for LetterRijn, featuring a stylized 'L' icon followed by the text 'LetterRijn' in a bold, sans-serif font, all contained within a dark rounded rectangular background.

isbn: 978-94-918754-8-9

Proloog

Hij volgde het bloedspoor op de vloer, waarvan de oorsprong bij haar borst lag en dat langzaam zijn weg naar hem vond. Het was bijna intrigerend hoe verweven ze waren, zowel tijdens het leven als in de dood. Want dat hij haar zou volgen, had hij tijdens het eerste schot in zijn buik al geweten. Nu lag hij ineengekrompen op de plavuizen. Terwijl bloed zijn lichaam verliet, drong kou zijn botten binnen.

Goddank waren die kerels weg.

Hij keek naar zijn vrouw. Ze lag op haar zij. Haar ogen waren halfgesloten, de linkerhand strekte zich naar hem uit in een smekend gebaar. Slechts twee schoten waren er nodig geweest om haar in deze positie te krijgen.

Nog maar een halfuur geleden zette ze met een woeste klap haar glas rode wijn op tafel.

‘Ze zijn nog te jong. Je kunt niet alle informatie met ze delen.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Wat jij doet is levensgevaarlijk. Hou de meiden erbuiten!’

‘Ze hebben verdomme toch recht op de waarheid,’ zei hij.

‘Je hebt te veel risico’s genomen,’ antwoordde ze. ‘Wat als je onderzoek naar ons huis leidt?’

‘Je onderzoek? We deden dit samen, weet je nog?’

‘Laat maar. Ik heb geen zin in deze discussie.’ Ze stond op. ‘Laat jij Spike maar uit. Ik ga naar bed.’

Op dat moment werd er aangebeld. Ze deed de voordeur open, er kwamen wapens in zicht en er werd gevraagd waar *het* was. Laden werden doorzocht, kastdeuren opengetrokken. Zonder pardon en met de loop op hun gezichten gericht, werd hun veilige haven overhoop gegooid. Al die tijd voelde hij de blik van zijn vrouw op zich branden: heb je nu je zin?

Hoofdstuk 1

Ze liep door de donkere gang. Nick hield haar stevig vast bij haar bovenarm. Ze rilde. Het dunne stukje stof, dat haar lichaam slechts gedeeltelijk bedekte, bood weinig warmte. Haar voeten deden zeer. Ze vervloekte haar naaldhakken. Uit ervaring wist ze dat er elk moment licht kon verschijnen, maar ze gaf de voorkeur aan de duisternis. In het donker kon ze zijn wie ze ooit was. Ze kon zelfs fantaseren over een ander leven. Of nee, niet fantaseren, gewoon terugdenken aan het leven van hiervoor.

Ze dacht altijd dat haar leven saai was. Zeker in vergelijking met dat van andere mensen om haar heen die altijd van alles meemaakten. Ze kwam uit Californië, het land waar alle kansen voor het oprapen lagen. Papa zei altijd dat ze was voorbestemd voor grote dingen, dat haar gezicht ooit op een billboard zou staan. Hij had nooit kunnen vermoeden op welke manier dat daadwerkelijk waarheid zou worden.

Nee, ze was geen fotomodel. Die billboards had ze gehaald, dat wist ze zeker, net als tientallen flyers, internetposts en misschien zelfs wel ouderwetse melkverpakkingen waarop haar gezicht zou staan. Maar nu had er, behalve haar lengte, haar- en oogkleur, ook een telefoonnummer bij gestaan. Haar vader kennend, zou er bovenaan een beloning zijn vermeld voor diegene met de gouden tip die naar haar verblijfplaats zou leiden.

Welke foto zouden papa en mama hebben gekozen? Die ene op het feestje van oma? Die was best leuk. Of die foto die in Disneyland was genomen? Dat was een prachtdag geweest.

Terugdenken aan haar familie veroorzaakte pijn, dus deed ze haar best die herinneringen te blokkeren. Wat maakte het uit welke foto het was geworden? Ze zou er toch nooit achter komen.

Waar ze was, wist ze niet, maar één ding stond vast: niet in Californië. Al ruim vier jaar niet meer.

Ze verlieten de donkere gang. Op het moment dat fel licht haar

de ogen deed samenknijpen, bleef ze staan. Stemmen weerklonken tegen de stenen wanden. Ze rook parfum en aftershave, de zoete geur van aardbeien en champagne. De geur van opgewonden mannen voerde de boventoon. Kruidig met een vleugje zweet. Lang had ze zich afgevraagd wat ze telkens rook op het moment dat ze in deze ruimte kwam. Vele hongerige ogen bekeken haar. Ze had het snel begrepen.

Een harde kneep in haar arm.

Nick trok haar een ruime kamer in.

Ze struikelde bijna over haar eigen voeten, verloor haar evenwicht, maar wist zich op tijd te herpakken.

Nicks stem galmde tegen de wanden van de ruimte. ‘Dit is het meisje waar ik je over vertelde.’

Een man stond op van de roodleren bank. Hij bekeek haar van top tot teen. Zijn ogen glinsterden. ‘Lekker ding.’

Ze glimlachte plichtmatig. Ze merkte dat de man net zulke groene ogen had als zij. Hij was blond, ook iets wat ze met hem deelde. Ze had hem niet eerder gezien, maar wilde nu al overgeven bij de wetenschap wat hij straks allemaal met haar zou doen.

Gelukkig zou er alcohol zijn.

De afgelopen jaren was ze aan mannen van diverse leeftijden gegeven. Van jong tot oud, van dik tot dun. Geen van hen had geprobeerd haar te helpen. Hier was ze niets meer dan een stuk vlees.

De man grijnsde en kwam op haar af lopen.

Ze deinsde achteruit, maar Nick gaf haar een duw, waardoor ze tegen de man aan viel.

Hij pakte haar hand. ‘Kom maar, schatje.’

Ze stribbelde niet tegen. Ze had geleerd dat het beter was om dat niet te doen.

‘Heb je het koud?’ De man zag klaarblijkelijk het kippenvet op haar armen.

Ze wilde haar mond openen, maar bedacht zich net op tijd.

‘Hoe heet je, schoonheid?’

‘Ze spreekt de taal niet.’ Nick grijnsde. ‘Maar ze gebruikt haar mond tóch voor heel andere dingen.’

‘Goed zo,’ antwoordde de man. ‘Daar betaal ik immers voor.’

‘En daar krijgt u geen spijt van.’ Alsof hij poogde groter en gewichtiger over te komen, rechtte Nick zijn rug. ‘Niets te veel gezegd, nietwaar?’

Ze liepen terug naar de gang. De man hield nog steeds haar hand vast. In de gang zaten diverse mannen met een drankje in de hand op een bank. Verschillende meisjes en jonge vrouwen liepen langs, de een oogde nog futlozer dan de ander. Maar zodra een van de begeleidende mannen in hun arm kneep of ze bij de kin vastpakte, raapten ze zichzelf bij elkaar en verscheen er een geacteerd glimlach rond hun mond. Daarna verdwenen ze al snel samen met een man in een van de vele kamers.

Ze trok haar hand los en betrad haar kamer; een hok van hoogstens vijf bij vijf meter, met niet heel veel meer dan een tweepersoonsbed en een dressoir. Nick wachtte tot ook de man naar binnen liep en sloot de deur. Ze wist dat hij op de gang bleef staan tot het uur om was.

Alsof de man vaker met dit bijltje had gehakt, liep hij meteen naar het hoogglaans witte dressoir en schonk een glas champagne in. Hij dronk het glas in één teug leeg en knikte naar het bed. Dat was een betere dan waar zij elke nacht op sliep. Daarop lag een dun doorgelegen matras. Ook haar kamer was anders dan deze werkruimte; twee bij twee groot, kale muren en een plankje aan de wand.

Ze had gehoord dat deze meneer een show wilde. Omdat hij dacht dat ze hem niet verstond, had Nick het een tijdje geleden voorgedaan. Hij had haar op een stoel geduwd en was wulps – althans, wat daarvoor moest doorgaan – om haar heen begonnen te bewegen. Ze had nog nooit zoiets belachelijks gezien. Omdat ze geen zin had om straf te krijgen, wist ze de lach weg te slikken.

Langzaam ontdeed ze zich van de lingerie. Op haar hoge hakken ging ze naakt voor de man staan. Ze begon hem uit te kleden, keek hem zo geil mogelijk aan en gleeed met het puntje van haar tong over haar lippen. Ze danste om hem heen en liet zijn kledingstukken op de grond vallen. Ze zakte door haar knieën, zette een knop om in haar hoofd, en deed wat van haar werd verwacht.

Godzijdank heeft hij zich gewassen.

Dat was lang niet altijd het geval. Daardoor had ze nu al diverse

keren overgeven en was ze voor straf zonder eten in het ijskoude buitenhok gezet.

De man kreunde en zette een stap naar achteren. Ze stopte en keek naar hem op. Hij wilde iets vragen, ze kon het aan zijn intense blik zien, maar hij deed het niet. In plaats daarvan tilde hij haar op, legde haar op het bed en dook tussen haar benen. Binnen het uur draaide hij haar alle kanten op en nam haar op vele manieren.

Nadat hij was klaargekomen, kleepte hij zich aan. Hij keek op haar neer. Een moment van twijfel. Toen: 'Zeg, hoe oud ben je eigenlijk?'

Weer deed ze of ze hem niet begreep.

Hij bewoog zijn vingers. 'Ik ben vijftiengig.'

Ze zei niets. Ze mocht zichzelf niet verraden.

Ergens wilde ze niets liever dan hem vertellen dat ze India Johnston heette en dat ze een paar jaar geleden een man had ontmoet.

Hij vertelde me dat ik mooi was, dat hij modellen zocht. Ik was pas dertien, maar dat maakte niets uit, verzekerde hij me.

Ze had op dat moment aan haar vader gedacht die haar altijd vertelde dat ze ooit een beroemd model zou worden. Ze wilde naar huis om te vertellen wat haar was overkomen, dat ze was gescout door een aardige man, precies zoals papa altijd had gezegd. Maar voor ze naar huis kon, werd er een lap in haar gezicht geduwd en was alles zwart geworden. Ze werd wakker in een kamer waarvan ze later ontdekte dat deze zich ondergronds bevond. Dezelfde waar ze nu al vier jaar lang elke ochtend ontwaakte. De dag erop werd ze verkracht door iemand wiens naam ze niet kende. Later herhaalde dit zich, maar toen door een andere man. Er werd haar door een oudere vrouw geleerd hoe ze zich moest gedragen, wat ze moest doen en wat vooral niet.

India bekeek de man aandachtig. Hij was anders dan elke andere die ze had ontmoet. Geen van hen had haar ooit vragen gesteld of haar bekeken zoals hij deed. Ze twijfelde, maar wist dat ze hem niet kon vertrouwen. Net als alle anderen had hij seks met haar gehad.

Misschien is het een teken en kan hij je helpen.

Een klop op de deur liet India's moment voorbijgaan.

Hoofdstuk 2

An het eind van het doodlopende straatje stond een vuilnisbak. Mandy rende ernaartoe en hielp haar zusje erin. Lisa mompelde, sribbelde tegen, maar zei geen woord. Zelfs nu weigerde ze dat te doen.

Nog maar een paar dagen geleden leefden ze samen met hun ouders en Spike in een prachtig huis. Een paar dagen! Het voelde als veel langer. Mandy kon zich bijna niet voorstellen dat ze nog geen week geleden een normaal leven leidden. Een leven waarin ze naar school ging en waar ze thuis af en toe stapelgek werd van haar zusje die er tot haar ergernis altijd bij wilde zijn als ze op haar kamer zat met vriendinnen. Ze stuurde haar dan weg om twee minuten later de stem van haar moeder van onderaan de trap te horen.

Mandy Peeters! Jij bent met je zestien jaar de grote zus. Lisa wil zich aan je optrekken. Kun je haar er nu echt niet even bij laten?

Nee, dat kon ze niet. Toen nog niet, althans.

Samen een trauma ondervinden schept een band, wist ze nu.

Wat zou ze er allemaal voor over hebben om op dit moment weer op haar kamer te zitten? Ze zou zelfs al haar vriendinnen wegsturen om alleen maar met haar twaalfjarige zusje te praten.

Ze werden ingesloten door rijen bakstenen. Het straatje was nog geen vier meter breed. Het voelde claustrofobisch aan.

‘Ik ben zo terug.’ Zacht wreef ze over Lisa’s wang. ‘Ik beloof het.’

‘Mmm,’ sribbelde Lisa nogmaals tegen. Het meisje keek naar beneden, naar het vuil waarin ze tot haar knieën stond en trok een vies gezicht.

‘Ik weet het,’ zei Mandy. ‘Het spijt me echt, dit moet ik alleen doen. Ik moet er snel in, maar nog sneller uit. Samen vallen we veel meer op. Ze kijken uit naar twee meisjes, niet naar één.’ Langzaam liet ze het deksel naar beneden komen. ‘Blijf alsjeblieft hier. Ik kom je zo halen. Ik zal snel zijn, goed? Adem maar met je neus tegen je mouw,

dan ruik je het vuilnis niet zo erg. Of wacht.' Ze trok haar rugzak open en haalde daar een spuitbus deodorant uit. 'Gebruik dit als je het niet uithoudt en hou ook de rugzak maar bij je. Er zit nog wat water in mijn fles.' Ze legde een haarlok terug tot achter Lisa's oren. 'Oké, naar beneden, stoere chick.'

De angst in Lisa's ogen sprak boekdelen, maar ze liet zich makkend door haar knieën zakken.

Mandy draaide zich zuchtend om, balde haar vuist en schraapte al haar moed bij elkaar. Tijd om zelf een stoere chick te zijn. Haar hand verdween in haar broekzak en omklemde het telefoontje. Vervolgens liep ze naar de hoek van de straat en wierp een blik om de muur.

Ze zag hun achtervolgers niet, maar ver konden ze niet zijn. Het was een wonder dat zij ze hadden weten af te schudden. Dat was ook precies de reden dat haar hart haar vertelde dat ze Lisa niet zo moest achterlaten. Wat als ze haar vonden of dat, als ze straks terugkwam, de vuilnisbak leeg zou zijn? Ze zou het zichzelf nooit vergeven.

Maar haar verstand wist dat ze dit moest doen. In haar eentje viel ze minder op. Het was efficiënter en veiliger.

Dus zette ze door.

Het was donderdagmiddag en relatief druk in de stad. Dat was goed, want het betekende dat ze makkelijker kon opgaan in de menigte.

Ze wilde gaan, maar haar benen weigerden dienst.

Waarom wil je dit riskeren? Jullie zijn ze kwijt. Hier ben je veilig.

Nee. Het was een schijnveiligheid. Ze waren naar hen op zoek, liepen waarschijnlijk op dit moment over het plein. Het was slechts een kwestie van tijd voordat ze hen vonden.

Gebruik de telefoon dan. Bel 112 en ga daarna als de sodemieter terug naar je zusje.

Sinds ze werden achtervolgd, waren dergelijke gedachten natuurlijk al meerdere malen door haar hoofd gegaan. Ook zouden ze zich gewoon aan iemand kunnen vastklampen. Er liepen genoeg mensen op het plein. Maar feit was dat ze niet durfde. Niemand was te vertrouwen. Wat als ze naar de politie werden gebracht en daar juist iemand troffen die van dit alles af wist? Hij zou er vast voor zorgen dat ze spoorloos verdwenen.

Nee, dat mochten ze niet riskeren. Nu nog niet, tenminste. Ze wist dat ze uiteindelijk geen andere keuze hadden en wel zouden moeten. Ze konden immers niet voor eeuwig op de vlucht blijven.

Eerst moest ze zorgen dat de informatie veilig was en dat andere, betrouwbare mensen, ervan wisten.

Werden we nu maar niet voortdurend achternagezeten. Dan zouden we veel meer tijd hebben. Het is praktisch onmogelijk om nu iets voor elkaar te krijgen. We kunnen niet eens terug naar huis, daar zal vast iemand op de uitkijk staan. Mooi shit. Waar kunnen we douchen? Moeten we ons weer wassen in het toilet van een warenhuis? Ze liep langs een patatkraam. Het water liep haar in de mond, helemaal toen ze een jongen zag die een frietje door de mayonaise haalde en het daarna in zijn mond propte. Aan eten moet ik maar helemaal niet denken. We hebben nog geen euro op zak. Gelukkig zitten er nog koeken in de rugtas.

Met haar hart bonzend in haar keel verzamelde ze al haar moed en liep de hoek om, de MediaMarkt in.

Binnen werd ze overvallen door de zwerm mensen die ogenschijnlijk willekeurige kanten op liep. De wanden links waren gevuld met enorme lcd-schermen die vrijwel allemaal hetzelfde natuurbeeld vertoonden. Rechts stond een batterij aan wasmachines. Ertussen bevonden zich rijen met radio's, computers, cd's en dvd's.

Zo rustig als ze kon, liep ze op haar doel af. Ze mocht niet opvallen!
Je bent gewoon een van de vele meisjes hier ...

Toch kon ze de drang niet weerstaan om driftig om zich heen te kijken. Wat als haar achtervolgers ook hierbinnen waren en haar in de gaten hielden?

Niet aan denken. Daar heb je geen tijd voor.

Ze liep naar de rij waar alle accessoires voor de telefoons hingen, griste de juiste kabel ertussenuit, liep door naar het pad waar ze de USB-sticks kon vinden en greep de eerste de beste die ze tegenkwam. Ze deed het zo onopvallend mogelijk.

Goed, wat nu?

Het oorspronkelijke plan was om naar buiten te lopen, maar nu ze zag langs hoeveel mensen en beveiligingspoortjes ze dan zou moeten,

zonk de moed haar in de schoenen.

Ze had dit vreselijk onderschat.

Blaas het af. Laat de spullen gewoon liggen en loop naar buiten.

Nee. Daar was de informatie op de telefoon te belangrijk voor.

Papa en mama zijn er verdomme voor gestorven!

Maar wat dan?

Paniekerig keek ze om zich heen. Ze wilde het al bijna opgeven toen ze vanuit haar ooghoek een deur zag. Erop stond de tekst *personeel* gegraveerd. Dat bracht haar op een idee. Het was een gok, maar een die ze moest nemen.

Haastig stopte ze de stick en de kabel onder haar sweater en liep naar de deur. Met haar hand op de klink keek ze om zich heen. Dit kon natuurlijk nooit goed gaan. Iemand zou dit zien, dat kon bijna niet anders. De deur bevond zich in het midden van de winkel, pal tegenover de rekken met computerspeltjes. De ruimte achter haar stond vol met mensen.

Haar angst was gegrond. Op het moment dat ze naar rechts keek, staarde ze regelrecht in de ogen van een medewerker. Hij kwam op haar af lopen.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ Zijn stem bleef vriendelijk, maar de ondertoon was duidelijk.

‘Ik moet naar het toilet,’ improviseerde ze. Ze stak haar hand in haar sweater en drukte de gestolen spullen tegen zich aan, in de hoop dat die er niet onderuit zouden vallen. Ondertussen drukte ze haar bovenbenen bij elkaar om haar bewering kracht bij te zetten.

Onzeker keek de jongen haar aan. ‘Dat had je dan best even kunnen vragen. Zomaar naar binnen sluipen ...’

‘Ik zag niemand,’ onderbrak ze hem snel. ‘Ik heb een blaasprobleem, snap je? Geen tijd om eerst beleefd te zijn.’

‘Ja, ja ...’

‘Ik moet echt heel nodig.’

Er kwam een vrouw op hen aflopen. Ze negeerde Mandy volkomen en keek de jongen aan. ‘Mag ik je iets vragen?’

De jongen draaide zich naar haar om, maar opende tegelijkertijd de deur. ‘Een moment, mevrouw.’ Geërgerd keek hij Mandy aan. ‘Snel

dan. Tweede deur links.’

Opgelucht haalde ze adem. ‘Dank je.’ Ze glipte naar binnen en sloot de deur.

Het rumoer van het winkelende publiek werd naar de achtergrond verbannen.

Haar knieën trilden.

De gang waarin ze stond was lang, maar leeg. Aan weerskanten bevonden zich twee deuren. Ze opende de eerste. Een opberghok. Daar had ze niets aan. Ook het toilet liet ze links liggen. In de derde ruimte vond ze wat ze zocht en ze kon haar geluk niet op dat er verder niemand was. Geen idee met welk smoesje ze moest komen als er wel iemand binnen zou zijn.

Het was de ruimte van de manager, althans zo oogde het. Een groot bureau met rondslingerende blaadjes, een luxueuze stoel, rijen met mappen. Ook zag ze enkele monitoren hangen waarop ze het winkelend publiek zag. Het beeld was niet erg scherp en ze zocht naar dat van de deur waar ze doorheen was gegaan. Ze zag de jongen die nog steeds met de vrouw stond te praten. Prima, zolang hij maar daar bleef en niet deze kant op kwam.

Haar blik gleed terug naar het bureau met daarop een computer.

Twee tellen later zat ze erachter. Ze viste de spullen onder haar sweater vandaan en opende de verpakkingen. Vervolgens pakte ze de telefoon uit haar broekzak. Ze sloot hem aan en stak de USB-stick in de computer.

Het zweet brak haar uit. Haar hart ging zo wild tekeer dat ze het gevoel had flauw te vallen. Elk moment kon er iemand binnenkomen.

Hier lul jij jezelf niet zo makkelijk uit. Je kunt de toiletkaart niet nog een keer geloofwaardig inzetten, zeker niet met die gestolen spullen voor je neus.

Maar er kwam niemand binnen. Ze zat zichzelf volledig gek te maken. Op een van de schermen zag ze dat de jongen er nog steeds stond, alleen niet meer met de vrouw. Hij stond nu met een man te praten.

Zo snel ze kon, kopieerde ze de inhoud van het telefoontje op de USB-stick. Vervolgens smeede ze de gestolen telefoonkabel en de

verpakkingen in een la, stak de stick en haar telefoon in haar broekzak en keek naar het scherm om te zien of die gozer al weg was. Toen dat het geval bleek te zijn, snelde ze de gang weer op. Alles in haar riep dat ze de inhoud ook op YouTube moest plaatsen, want dit was wellicht de enige mogelijkheid die ze kreeg om dat te doen. Maar daar had ze simpelweg de tijd niet voor. Een filmpje uploaden kostte minuten. Ze had al te veel geriskeerd.

Ze liep de winkel binnen. De medewerker stond een eindje verderop, maar keek wel naar haar. Mandy bedankte hem met een zwaai en keek alsof ze ontzettend opgelucht was. Wat ergens nog zo was ook, want haar missie was geslaagd. Hij knikte en ze liep zo snel ze kon de MediaMarkt uit en terug het steegje in.

‘Lisa, kom er maar uit,’ hijgde ze toen ze naast de container stond.

Even was daar opnieuw de schrik dat haar zusje er niet zou zijn, maar het deksel ging open en het meisje sprong eruit. Ze stonk behoorlijk. Hopelijk zou Lisa haar dat ooit vergeven.

Mandy gaf haar het telefoontje. ‘Hier. Het is beter als we ze gescheiden houden.’

Niet-begrijpend staarde Lisa haar aan.

Mandy nam de rugtas van haar aan en sloeg die over haar rechterschouder. ‘Kom mee.’ Ze pakte Lisa’s hand en trok haar het steegje uit, de mensenmassa weer in.

Op dat moment zag ze hun achtervolgers.

De twee mannen zagen hen ook.

Voor even bevroor ze. Daarna begon ze, met Lisa aan haar zijde, het plein over te rennen.

Hoofdstuk 3

Tim Bosman

Met zijn telefoon tegen zijn oor liet hij zich verslagen op de bureaustoel zakken.

‘Er moet verdomme toch iets zijn wat we kunnen doen?’

Zijn blik ging vluchtig over het computerscherm, waar een achtjarig Chinees jongetje hem vanaf een foto droevig aanstaarde. Twee bruine ogen, een kapotte lip en een dikke wang lieten Tims bloed koken. ‘Het kind wordt dagelijks in elkaar geslagen, Johan. Door zijn *fucking* vader!’ Hij zuchtte. ‘Ik heb de foto hier voor me, geloof me, hier word je niet blij van. Hoe kunnen de instanties dit missen? Is er nu niemand die er een telefoontje aan heeft gewaagd?’

‘Geloof *mij*, Tim.’ Johans stem was zakelijk. Te zakelijk. ‘Ik hou hem in de gaten, maar door twee foto’s ...’

‘Drie,’ viel Tim hem in de reden. Vanuit zijn ooghoek zag hij hoe een aantal van zijn collega’s, die zich net buiten de redactie bevonden, verwonderd naar hem keken. ‘Er zijn drie foto’s gemaakt. Is dat geen afdoende bewijs?’

‘Niet om iemand meteen uit huis te plaatsen. We zullen eerst een onderzoek moeten doen voordat ...’

‘Doe dat verdomme dan!’ Tim werkte al vele jaren in de journalistiek, maar hij vreesde altijd weer dit soort foto’s. Het feit dat hij Johan moest overtuigen, maakte hem pissig. Dat zou niet nodig moeten zijn. Johan van Drie was privédetective en de man wist op welke knoppen hij kon drukken als het om kindermishandeling ging. Tim stelde hem geen vragen, zolang hij maar deed wat hij behoorde te doen. Iets wat hij nu liet afweten. De lul.

Hij voelde de aderen in zijn nek opzwellen. ‘Je kunt die vader op z’n minst toch laten aanhouden op verdenking van mishandeling? Jij weet wie je daarvoor moet benaderen, jij kunt daadwerkelijk iets

doen. Ik kan er een artikel over schrijven, en als niemand ingrijpt zal ik dat doen, maar liever heb ik dat het jongetje uit de media wordt gehouden. Of ik bel zelf Child Focus, het is mij om het even.’

In de stilte die volgde, weerklonk zijn laatste zin als een echo. Tim beseftte dat hij dit niet zou doen. Johan wist dat. Niet na de laatste keer toen hij er faliekant had naastgezeten. Stichting Child Focus nam hem niet langer serieus. Hij had niet alleen veel herrie geschopt, maar er tevens een belastend artikel tegenaan gesmeten.

Mijn vader mishandelt mijn broertje van vijf. Ik mail u omdat u in de krant altijd de waarheid durft te zeggen en u door niemand laat tegenhouden. Er volgden foto’s en lange verhalen van een meisje van vijftien. Tim had haar gelooft en haar de belofte gedaan om Child Focus in te schakelen. Tim werd uiteindelijk aangeklaagd wegens laster, het meisje gaf later toe te hebben gelogen. Ze mocht van haar vader niet met een buurjongen omgaan en dat wilde ze hem betaald zetten. Het had ruim vier weken geduurd voordat Johan achter de waarheid kwam. Waar rook is, is vuur: de vader zou lang last houden van het stempel dat op hem was gedrukt. De foto’s van de jongen waren echt geweest, maar zijn verwondingen en blauwe plekken waren niet aan de hand van papa te wijten. Hij bleek met zijn fiets over de kop te zijn geslagen.

‘Jij hebt foto’s,’ zei Johan. ‘Die heb je van iemand via mail gekregen. Ze kunnen zijn bewerkt, dat weet jij als geen ander.’

‘Dat is nu niet zo en dat weet je,’ antwoordde hij. ‘Ik ben niet zo stom om dezelfde fout twee keer te maken.’

Johan zuchtte. ‘Als dit voor de rechtbank komt, weet ik al wat de advocaat van de tegenpartij zal zeggen. Die foto’s kun je niet gebruiken, het is onrechtmatig verkregen bewijs, een officier van justitie kan er geen reet mee en het zal worden uitgesloten. Papa verlaat lachend de rechtbank en slaat zijn zoon omdat dit alles hem tijd heeft gekost en hij het kind de schuld geeft. Snap je mijn punt? Dit knaapje verdient een grondig onderzoek.’

‘Ga erachteraan,’ zei Tim. ‘Het jochie is van Chinese afkomst, de vader, zo is mij verteld, is blank. Ik denk dat hij is geadopteerd.’

Terwijl hij sprak, draaide hij zijn hoofd en ving in het raam de

weerkaatsing van zijn spiegelbeeld op. Hij zag er net zo verrot uit als hij zich voelde. Het was tijd om naar huis te gaan.

Nieuws gaat altijd door, had een collega hem ooit verteld. Tims probleem was dat hij niet wist wanneer hij moest stoppen. Dat begon hem nu op te breken. Diepe wallen onder zijn ogen deden hem er ouder uitzien dan de dertig jaren die hij onder zijn riem had. Laat staan zijn kale kop. Het litteken aan de zijkant van zijn wang viel voor het eerst in jaren weer op.

Waarschijnlijk door je lijkkleke huid, Timmie. Weet je lichaam nog wel dat je ademt? Misschien dat je een rol als zombie kunt bemachtigen in The Walking Dead.

Ach, het kwam wel weer goed. Hij had gewoon wat slaap nodig, dat was alles.

Aan de andere kant van het glas tikte de regen luid tegen het raam. De schemering had een paar minuten geleden ingezet, maar door de bijna zwarte wolken leek het al nacht. In de verte was een felle bliksemflits te zien.

‘Ik heb je al gezegd dat we ze in de gaten houden, Tim.’ Johan was een goede vriend en hielp hem vaak met informatie als hij weer eens een stuk wilde schrijven over een onderwerp dat, volgens Tim, veel te weinig aan de kaak werd gesteld, zoals kindermishandeling. Maar er waren van die dagen dat hij echt een boerenlul was.

‘En ik weet dat dit onderwerp je na aan het hart ligt, maar waarom deze jongen?’ ging Johan verder. ‘Wat is er zo bijzonder aan hem?’

Jezus, dacht Tim. Iemand die zo gemakkelijk over mishandelde kinderen sprak, kon beter nachtdiensten in een kippenslachterij gaan draaien.

‘Omdat het jong niemand anders heeft,’ schreeuwde hij. ‘Zijn moeder is vorig jaar aan een hartaanval overleden. Hij is enig kind. Er is niemand die hem voor zijn dronken vader kan behoeden.’ Tim vermande zich. Hoezeer het hem ook tegenstond, hij besepte dat Johan alleen maar zijn werk deed. ‘Wil je me dan tenminste beloven dat je persoonlijk een oogje in het zeil houdt? Anders ben ik geneigd dat te doen en je weet dat ik dat meen.’

Johan grinnikte. ‘Waarom heb ik het idee dat je dat toch wel van

plan bent?’

Tim antwoordde niet.

‘Ik zie je vanavond,’ zei Johan. ‘Zorg dat het bier koud staat.’

‘Bier?’

‘Moet ik dat rekensommetje nu echt voor je maken? Voetbal plus tv is ...’

‘Ja ja, Johan. Schei maar uit.’ Tim keek op. Sonja, een mollige vrouw gekleed in een felrode jurk, kwam zijn kantoor binnen. Tim veinsde een glimlach, knikte naar haar en richtte zich nog even op het gesprek. Hij was zijn afspraak met Johan helemaal vergeten. ‘Komt goed,’ zei hij. ‘Ik zie je dan.’

Buiten liet het luide gedonder van het onweer het gebouw schudden, maar dat kon ook aan Sonja liggen. Met haar hamsterwangen, vierkante bril en ruim honderd kilo was ze het compleet tegenovergestelde van Tim.

Ach, waar hebben we het over? Het scheelt maar een kilootje of dertig.

‘Is alles in orde?’ vroeg ze.

Glimlachend keek hij haar aan. Dit was Sonja ten voeten uit. Altijd bezorgd om iedereen. Schuldgevoel vanwege zijn onaardige gedachten overvielen hem. ‘Ach,’ zei hij schouderophalend en veegde over een onzichtbare plek op zijn jeans om zich een houding te geven. ‘Ik kreeg gisteren opnieuw een foto te zien van dat jongetje dat wordt mishandeld. Ik kan het een beetje moeilijk verkroppen dat er zo weinig mensen zijn die het zich aantrekken.’

Ze kneep haar ogen samen. ‘Het interesseert jou, dat is het belangrijkste. En mij ook. Wat heb je, laat eens zien?’

Hij stond op. ‘Ik heb de computer net uitgezet. Ik ben gesloopt, Son.’

‘Zo zie je er ook wel uit. Mocht je mijn hulp nodig hebben, dan weet je waar ik woon.’ Na die woorden knipoogde ze en beende zijn kantoor uit.

Even bleef Tim helemaal perplex naar de gang staren. Had ze nu zojuist met hem geflirt?

Hoofdstuk 4

Mandy

De regen viel hen striemend aan. Ruw trok ze haar zusje de straten door. ‘Schiet op!’

Geen reactie, maar dat had ze ook niet verwacht.

‘Lisa, doorrennen!’ Hijgend snelde Mandy met haar de hoek om.

Haar zusje reageerde niet. Natuurlijk deed ze dat niet. Lisa was als een gesloten oester. Zo was ze al dagen.

Net toen ze aan de overkant van de straat een nauwe doorgang ontdekte en ze in twee seconden bedacht dat ze daar voor heel even veilig zouden zijn, trok Lisa haar hand los.

Hijgend draaide Mandy zich om. Ze voelde de verzuring in haar benen, maar hoe fijn het stilstaan ook was, het was te gevaarlijk. ‘We moeten ...’

Lisa rende een stukje terug.

Mandy gilte. ‘Wat doe je?’ Op dat moment zag ze wat Lisa had laten vallen. ‘Laat dat godvergeten ding liggen en ren door! Het is niet meer belangrijk.’

In plaats van te luisteren, raapte Lisa de gsm van de straat.

Mandy greep haar arm beet. ‘Dat ding is je leven niet waard, hoor je me?’

In plaats van te antwoorden, veegde Lisa het telefoontje liefdevol af. Meteen smolt Mandy’s woede als sneeuw voor de zon. Ze bleef haar echter streng aankijken. De boodschap moest wel duidelijk zijn. ‘Besef je wel dat ze ons hadden kunnen zien? Snap je dat?’ Ze veegde de natte slierten uit Lisa’s gezicht en merkte dat de regen was gestopt.

Ook ditmaal reageerde Lisa niet. Ze opende slechts de galerij-app op het telefoontje en toonde Mandy een foto van hun ouders.

Tranen sprongen in Mandy’s ogen. Ze had het pokkending al in haar handen voordat ze zichzelf kon tegenhouden. ‘Ze zijn dood, Lisa,

dood! Naar die foto's blijven kijken gaat ons niet helpen.'

Lisa stak haar hand uit. Met haar blauwe ogen communiceerde ze dat Mandy de telefoon moest teruggeven.

Zuchtend deed ze wat Lisa haar vroeg. 'Stop hem in je jaszak.' Ze slikte haar opkomende tranen weg en veegde Lisa's gezicht af. Ze zag er verdomme niet uit. Haar blonde haar was een klittenbos, haar gezicht zat onder de zwarte strepen en ze was zeiknat. Waar konden ze douchen? Iets wat jarenlang zo vanzelfsprekend was geweest, was nu onbereikbaar.

Mandy keek achterom.

Waar zijn ze?

Ze was te realistisch om te denken dat zij ze eindelijk hadden afgeschud.

Ze trok Lisa met zich mee een woonwijk in. Ze hoorde haar een kegelgeluid maken. Haar zusje was doodsbang. Hier waren ze misschien veiliger. Een woonwijk bevatte veel getuigen. Als de mannen hen te pakken zouden nemen, kon ze altijd nog gillen. Iemand zou hen dan vast wel horen, toch? Dat moest! De ellende was alleen dat ze geen mens zag.

Ze renden langs een speeltuin. Op hun hurken in de bosjes kwamen ze op adem. Binnen een paar minuten klopte Mandy's hartslag in een kalmer ritme; ze waren weer ontsnapt. Ze kneep zachtjes in Lisa's hand. 'We blijven even hier. Ik moet nadenken.'

Ze gluurde langs de bladeren. Zoveel voordeuren en deurbellen. Maar durfde ze het aan om bij wildvreemden aan te bellen en om hulp te vragen? Dat vergde enige uitleg en die kon ze niet zomaar geven. Nee, ze zouden zwaargewond moeten zijn eer ze een voortuin in zou lopen.

Ze bleven lange tijd verscholen zitten. Mandy dacht koortsachtig na over wat ze nu in hemelsnaam moesten doen. Er kwam een man langs die zijn hond uitliet en Mandy zag een zwart-witte kat lopen. Het werd donker, de lantaarnpalen sprongen aan en al die tijd zaten ze in stilte op hun hurken. Haar maag knorde. Het leek al eeuwen geleden dat ze iets hadden gegeten en met weemoed dacht ze aan de patatkraam. De flessen die ze bij zich hadden, waren leeg. Lisa had het

laatste beetje water opgedronken. De koeken die Mandy nog dacht te hebben, hadden blijkbaar pootjes gekregen, want die waren niet meer te vinden.

Jezus, wat moesten ze nu? Naar wie konden ze voor hulp?

Familie?

Nee, te gevaarlijk. Die waren vast door instanties en politie benaderd met het nieuws over haar ouders. En de vraag of de twee dochters aanwezig waren. Misschien kwamen ze wel op het nieuws omdat ze als vermist te boek stonden. Naar familie gaan hield in: drinken, warm eten en een zalige douche inclusief schone kleren. En God, een bed! Ze konden vast wel, als ze heel stiekem deden, zich niet lieten zien, bij tante Hilde naar binnen glippen, haar laten beloven tegen niemand wat te zeggen en dan ... Nee. Het kon niet. Het zou egoïstisch zijn dat te doen, hoe graag Mandy het ook wilde, voor zowel zichzelf als voor haar zusje. Ze zou niet kunnen leven met de gedachte haar familie in gevaar te brengen.

‘Voor je het je afvraagt,’ begon Mandy. ‘Nee, ik heb geen flauw idee wat we nu moeten doen, Lisa, hoe hard ik ook nadenk. Van een ding ben ik zeker: die USB-stick is belangrijk. We moeten nadenken wie ons kan helpen, wie ...’

Een donker figuur rees voor hen op.

‘Nee!’ De bittere smaak van adrenaline vulde haar mond. Ze had helemaal niemand horen aankomen!

Ze vloog op uit de bosjes. Naast haar deed Lisa hetzelfde. Er zaten blaadjes in haar haren. Ze verlieten haastig de struiken en belandden bij een doorgang die aan achtertuinen grensde.

Maar ook daar waren ze niet alleen.

‘Geef het, nu!’

Mandy draaide zich met een ruk om en zag een tweede figuur aan de andere kant van het steegje staan.

Ze zaten ingesloten.

Shit ... shit ... shit ...

Paniek maakte zich van haar meester. Met een wild bonkend hart zocht ze driftig naar een uitweg, maar die was er niet.

Een van de mannen deed een stap naar voren. De wind droeg